

van. Általában konstátják, hogy az ellenzék élénk részt vett a választásokban.

Castelar Emil, a spanyol republikánusok vezére, visszavonult a politikai élettől, mert arról győződött meg, hogy a köztársasági eszmék Spanyolországban az idő szerint meg nem valósíthatók. Valóságunk tartják, hogy a spanyol köztársasági párt, mely most vezető nélkül maradt, apró csoportokra feloszlik.

A műszaki csapatok újjászervezése, mint a Reich wehr írja, még a megállapított idő előtt lesz keresztülvive. Az újonnan szervezett hadászati rangsorja már szept. elsején fog megjelenni.

A csángók helyzetéről.

A Tisza-kormányának számtalan mulasztása közt nem utolsó az, a melyet a csángóknak Bukovinából való betelepítése alkalmával elkövetett.

Körülbelül tizenegy éve annak, hogy a másfél évszázad előtt a hazából elszakadt csángó-magyarok egy töredékének Pancsova, Győrök és Deva környékére való visszatelepítése országos érdeklődés, sőt — mondhatni — lelkesedés közepette végement.

A hazatérő testvérek javára szelvényben folyt a gyűjtés s meglehetősen eredményesen; az állam kincstári javakat osztott szét köztök, mialatt a kormányparti lapok alkalmat nyertek a tömjénezésre: magasztalták a kormány belátását, hangzottak nemzeti érzelmeit és dicsőítették áldozatkészségét. Azután lassankint megunt a közvélemény e tárgygyal foglalkozni s másfél év alatt az utolsó jövevények is véglegesen hazát nyertek, a kormány pedig bevégezte nagyszerű, humánus vállalatát.

De hogyan? Ugy, a mint a magyar kormány teendőit rendszerint végezni szokta: mindenkéül többet igérni, mint a mennyit adni szándékozik, kerülni lehetőleg minden áldozatot s főképen félünköt végezni és engedni, hádd fejeződjék be a munka magától.

Az áldozatkészség hiányának következménye az lett, hogy a telepítés nem oda történt, a hol a magyar nemzetnek etnografaiilag hasznára vált volna, — mert ott földeket kellett volna vásárolni számukra, — hanem oda, a hol ep alkalmas földje volt az államnak.

Pedig ezt az áldozatot meg kellett volna hozni a nemzeti politikának, hisz az állam amugy sem ajándékozott, csupán eladott hoszsza törlesztésre. Ha 1000—1200 ösögyökeres magyar család 5—6 telephelyt foglal a legvadabb oláhság közepette s paraszt jómódot nyer; ha továbbá gondoskodik az állam-jó iskolákról, hogy esetleg anyagi, de főleg szellemi fölnyűk által tekintélyt s községi tanácsokban helyet és döntő szavazatot nyertjenek; akkor bajosan jut vala Erdélyben a lelketlen büjtogatás akkora eredményhez, a mekkorával jelenleg dicsekedhetik.

Lehetetlen ugyan elképzelni, hogy a csángóságnak aránylag elenyésző csekély száma Erdélynek közel két milliónyi oláh lakosára oly magyarosító hatást lenne képes gyakorolni, hogy annak az agitációnak, a mely már nem kis ideje oly lelketlenül s szenvedélyesen folyik, elejét vehette volna; de kétségtelen az, hogy az oláhságra nevezte maga az a tudat, hogy nincs minden idegen elemtől elszigetelve egy tömegben, hatással lett volna annyiban, a

gyámok intézik el az egész ügyet, a vagyon rendszerint mindkét részen egyforma, a szokásos határidő leletével az ifjú leányt az új férjnek valóságos karjaiba dobják. Minden átmenet nélkül!

Ezért oly borzasztó rendszerint az ezután. A csakhamar beálló visszavonáshoz járul még a civódás és az undor. — Nincs a monsieur és a madameban semmi közös rök; neveltetésük nagyon eltérő volt. A házastársak mindnyájan magának él. Az asszony jár a saját útján, vannak barátai, saját külön kedvtelése, gondolai, boldogsága. Csakis a fogadó estéken húzódik látszólag közelebb egymáshoz a két fél — a világ kedvéért.

Az így magára hagyott, foglalkozás nélkül való nő rendes körülmények között minden képzelhető veszély martalékául van oda-dobva. Igaz, nevelése, a nagybecsült pompa, fényűzés gyakran megmentik egy-egy ballépéstől. Minél büszkébb a nő, minél műveltebb szellemű, annál kevésbé feledekezik meg magáról. Természetesen mindez csak általánosságban van mondva.

A nagyvilági nő öregszik és tisztelőktől körülvéve hal meg. Rendszerint van neki csinos kis magán vagyona. Kiházasítja gyermekeit és özvegy létére is széles körben érintkezik ismerősökkel.

Vannak idős nők, kik elragadók, kiknek szalonját szives örömet keresi föl az ember. De ezek már oly korban vannak, hol a kor az életbölcsesség és tapasztalat a nevelés hibáit és esztelenségeit elpusztította. A nő tökéletesedik, elnéző és szelid, mindent tud és mindenről szelid mosolylyal beszél. Így hal meg a szellem oly világságában, mely — természetesen megfelelő módosítással — oly kívánatos lett volna — férjhez menetelekor.

mennyiben elbizottságát s vakmerőségét csekéskentette, a magyarság jelenlete pedig ez izgatást korlátozta volna.

A magyarok ellen való végtelen gyűlölkedésben vért tajtékzó tömegek, ha közvetlen érintkezésben lennének a nálunknál józanabb magyarokkal s megismerhetnék őket, meggyőződhetnének arról, hogy aljas rágalom az, mit vezetőik hirdetnek a magyarok vérszopásáról, kapzsiságáról, önkénykedéséről s minden vak-ságai mellett sem lehetnek volna oly fogékonyak az izgatás iránt, mint a milyenek jelenleg.

Hogy a csángókból nem lett sem öre, sem terjesztője a magyarságnak, azt tudja mindenki, de kevesebben tudják azt, hogy immár a csángótelep is odajutott, hogy rá is ráferne a lecke a hazafiaságból. Gyorokon különösen ez úgy van. És ez nem is csoda!

Határtalan biztatásokkal, ragyogó ígéretekkel vették rá a csángó magyarokat, hogy elhagyják új hazájukat. Idejőve, keveset kaptak, kevesebbet, mint a mennyit otthagytak, holott az sajátjuk volt, ezt pedig harminczhárom évi munkával és nehéz törlesztéssel kell megszerezni.

Tíz hold földet ígértek s csak hetet adtak nekik. Tíz évig teljes mentességet ígértek nekik minden fizetés alól, s már a harmadik termést után kezdte behajtani a törlesztéseket irgalmatlanul, sok helyen végrehajtás útján, a mi a szegény csángót elkeserítette. Az első 4—5 évben sokan visszaköltöztek s ha Odescalchy nevet említik, ma is kiör belőlük a harag, hogy elámitotta őket.

Egyáltalán egy fajjal sem egyeznek. Az oláhoktól gyűlölik, mert azok többre tartják magukat, minthogy keresettebbek a hegyi munkánál; a magyarokra szintén haragsznak, — mert az csalta őket ide, s most mégis jövevénynek tekintik és lenézi őket, mert hozzá képest iszákosak.

Ez annál szomorúbb, mert különben hámulatosan megmaradt a csángó fajjal a magyar nép minden főjellemvonása. A nyelv is hasonlít a tiszai járszóláshoz, csak hogy több benne az idegen és pedig főképen az oláh meg rutén szó. Az önbizalom, a nyíltsátság, teljesen a magyarhoni magyarok természetével egyezik.

A csángók eléggé dolgosak. Azonkívül a nőket és a gyermekeket is fel tudják használni a keresemény gyarapítására. A nők az ismert csángó kézi munkával szereznek jövedelmét s ha a kormány gondolta velük, nagyon szép kereset nyílnék számukra, a mennyiben a külföldet igen könnyű lenne egy kis utánjárásal megnyerni ennek a speciálisnak. Így nagyon sokan igen erős küzdelmet folytatnak a szegénységgel a megélhetésért. Az itt tartózkodás tíz esztendeje alatt számosan meg azt sem tarthatják meg, a mijók volt, olyan pedig, a ki régi kereseményéhez szerezhetett volna, nagyon kevés akad.

A földhöz való vonzódásnak nyoma nem látszik, mutatkozik bennük, nyilván a család, a nélkülözés, a mostoha bánásmód miatt, s mert hiányzik közöttük a műveltség, a mely szükséges annak felfogásához, hogy mivel tartozunk a tápláló hazai földnek. Ezért is a kormányra hull vissza a vád, mert máig sincs iskolájuk.

A kormány ugyanis anyagi boldogulhatóságukkal legalább mostohán, de iskolázatlanságukról egyáltalában nem gondoskodott. Talán abban bízott, hogy a 68-iki tankötelezettségi törvény irásban is elegendő a polgárság művelődésére; de a gyoroki csángótelep oly messze esik az iskolától, hogy télviz idején csak a serdültebbeket küldhetik a szülők iskolába s minthogy azokra nagyrészt télen is szükség van, azokat sem rendesen. Nyáron, a munka idején, egyáltalában nem érnek rá a gyermekek iskolába járni.

A telepen 126 ház s legalább is ennyi tanköteles gyermek van, de a kormánynak nem jutott eszébe az egész külön helység alakításakor, hogy szükség volna itt egy olyan hajlékra is, a hol a felcsperedő gyermekek nem szidalmakat hallanak a magyar népre, — hanem megtanulják a magyar nevet szerelni, s hálát érezni a saját ősi vérük iránt, mely az idegenből visszahozta őket őseik földére. Tíz éven át teljesen iskola nélkül voltak. Végre a környék megunt várakozni s az intelligencia erélyes gyűjtést rendezett. — Már van házhely, csupán 4000 forintra volna szükség, hogy az intézetet fölépítsék. — De ezt a pénzt a szegény magyar államtól — senki sem meri várni, mert annak tudvalegőség puska-porra kell minden megtakarított fölöslege.

Addig fog hát várni a csángótelep a 4000 forint, míg az állam polgárai megszánják. De hát mikor lesz ez? s vajon egyáltalában elérke-e valaha, hogy iskolájukat felépítsék? Félő, hogy ily politika mellett nem sokára több lesz az ellenségünk a hazában, — mint a hányan magunk vagyunk s úgy hátra fogunk maradni, hogy összes vagyonunk sem sem lesz elég puska-porra, — ha győzni akarunk.

Határidő-naptár.

Aug 5. Debreczen sz. kir város közigazgatási bizottságának havi ülése. —

Aug 6. Schaf János probabálja.

Aug 7. Országos vásár kezdete.

Aug 27. A függetlenségi párt nyári táncvígalmá a Margit-fürdőben.

*** A hadsereg és a német nyelv — a Pester Lloyd meg a Debreczeni Ellenőr.** Hogy a két első egyenástől elválaszthatatlan, azt szomorúan tapasztaljuk; hogy a két utóbbi is egy notát fuj, sajnálattal látjuk. Megtudjuk mi becsülni a laptársunk helyzetében a hazafias törekvésnek azt a mértékét is, a mely ebben, a katonák részéről immár annyira élére állított kérdésben soraik közül ki-ki csillan: de ismételjük, hogy a magyar nyelv kérdésében nem lehet opportunuskodni. Nyelvünket állami életünk, közigazgatásunk minden ágában uralomra juttatni: H. József halála óta ez volt legfőbb politikai törekvésünk útja, a melyben közjogi kibontakozásunk és egész modern átalakulásunk felé egy századon keresztül annyi keserű küzdelem közepette és annyi nehéz áldozat árán, de mindig öntudatosan és bátran, erősen és megalkuvás nélkül haladtunk — előre. Az a magyarság, a melyet a »Pester Lloyd«-al együtt a laptársunk a »Debreczeni Ellenőr«-is elfogad katonáktól, hogy t. i. ezek csak a választól tartoznak magyarul, ellenben a saját kezdeményezésükből származó megkereséseket továbbra is németül intézhetik a magyar hatóságokhoz — ez a magyarság egyértelmű reánk nézve a legcsúfosabb meghátrálással. — T. laptársunk szerint ebben a magyarságban benne volna az a felelet is, a melyet a polgármester ur az én interpellációmra adhat. Nos hát engedjenek meg nekem az énigen t. barátim a Debreczeni Ellenőr: ez a válasz egy kicsit mi reánk kettőnkre — a polgármester urra és reám is tartozik. A polgármester ur most nincs ideháza és így nem nyilatkozhatik az ellen a felfogás ellen a mely nekünk laptársunk utpatal: nem lesz hát tölem illoyalis dolog, ha kijelentem (es bizonyosnak kell bennem lennem, hogy nem fog desavouálni) hogy nagy sertes ám a mi egyes eszjárásu polgármesterünkről olyan megengedhetetlen prókatori csirécsavarást akárki ember fiaért csak egy percze is feltenni. A mi meg az én csekélységemmel illeti, — mivel hogy a Debreczeni Ellenőr kegyes volt fejtegetését igénytelen nevemmel kapcsolatba hozni — legyen szabad kereken kijelentemem, hogy én olyan szemézséddel sophismákkal interpellációmra elintéztetnek soha nem tekiuhetném, olyan értelmű választ én saba tudomással nem vettem volna, de bízom a legmagyarabb város képviselőtestületében, hogy nem vette volna azt tudomásul a közgyűlés sem. Azonban én úgy emlékszem, mintha valahol, egy »Debreczeni Ellenőr«- című lapban nemrég olvastam volna, hogy az interpellációra Simonffy Imre kir. tanácsos polgármester ur a választ nyomában megadta és minden cikornyja nélkül kijelentette volna, hogy »a tanács tudni fogja hazafias kötelességét« s mintha még azt is olvastam volna, hogy erre a közgyűlés viharos eljenzében tört ki, a mely ismétlődött, a mikor az interpelláló ezt a választ — mint félreérthetetlen, kategorikus kijelentést, örömmel, megnyugvással és köszönettel vette tudomásul. J. gosan hihettem tehát a jól értesült »Debreczeni Ellenőr«- közlése után, hogy interpellációmra már megadott a válasz és pedig olyan válasz, a melyet én és velem együtt a közgyűlés is tudomásul vehettünk. — És most ime ugyanaz a jól értesült »Debreczeni Ellenőr«- az interpellációra s az ennek kapcsában felhozottakra adható válasz-ról beszél. Hogy új válasz legyen, ehez új interpelláció kell. És én bízom polgármesterünk, bizom tanácsunk hazafiaságában, jobban bízom, mint tegnap i közléseményében a D. E., hogy erre az új interpellációra, sem ok, sem szükség nem lesz. Mert én lehetlenségnek tartom azt, hogy a Pester Lloydban közölt katonai felfogásnak a városházánál valaki magyarsággal felülhessen. Azt mondan, hogy mert a delegátio határozata csak választókról szól (noha abban a határozatban ott van a levelezés), a tanács a katonai hatóságok által iniciált esetekben a német-nyelvű megkereséseket nem utasíthatná vissza, — mert erre törvény nem hatalmazza fel; egy kic itt már csak mégis messze menő feledekenység. Hát az 1867. XII. tcz. világos szavai szerint magyar hadsereg miniszterét (ha fájdalom csak közösis) az 1840. VI. magyar tcz. nem kötelezi? En erre a törvényre alapítottam interpellációmra s én még ma is azt hiszem, hogy ez a törvény erősebb a delegátio határozatánál, erősebb a hadügyminiszteri rendeletnél. Csak mi ne legyünk gyengébbek kötelességünkkel. A kérdés megoldása immár a törvényhatóságok kezében van. Ha ebben is beadjuk a derekunkat, egy évszázad dicső küzdelmeit fogjuk megcsutolni!

Debreczen, 1893. aug. 3.

Dr. Bakonyi Samu.

Ujdonságok.

*** A kolera.** Rossz hírt vettünk Szatmármegyéből. A kolera már a Szamos alsó vidékén is föllepett s több magyar faluban megkezdte pusztítását. Olcsava-Apátiban július 31-én jelentkezett először a kolera s másnapra már két fiatal férfi lett áldozatává. Különösen nagy mértékben dühög a rettentő

járvány Panyola községben, — valamint Kéren is több haláleset fordult elő. Vásáros-Neményben (Beregmege) ez ideig 3 ember halt meg kolerában. Azok a megnyugtató hírek tehát, melyekkel félhivatalos uton ültetik föl a közönséget, nem felelnek meg a valóságnak Szatmár- és Beregvármegyékben (éppen a magyar ajku lakosság közt) komoly veszély van s a kolera nem hogy szűnnék, hanem hátrózzottan terjed. Ismételve figyelmeztetjük tehát városunk lakóit az egészségügyi rendeletek szigorú megtartására!

*** Országos tüzfelügyelők.** Az utóbbi időben előfordult tüzkatasztrófák következtében a belügyminiszter országos tüzfelügyelői állások szervezését tervezte. Egyelőre négy ilyen állás lesz, a melyre Lukács Gyula barszegi tüzfelügyelő, Óváry Ferenc dr., Szalay Ödön és Kék Lajos dr. orsz. képviselők vannak kizsuzolva, a kik egyuttal kiváló szakférnak a tüzoltás terén. Az országos tüzfelügyelők hivatala lesz megvizsgálni, hogy vajjon a vármegyék pontosan végrehajják-e a tüzrendészeti kormányrendelet 36. szakaszában előírt intézkedéseket.

*** Az oláh népbolondítók.** Szolnok-Doboka megyéből írják, hogy Viz-Szilvas és Németi községek oláh papjai Ratiu báberjai után való vágyakozásukban sajtáságos módját eszelték ki a népbolondításnak. Azt hitették el ugyanis a tudatlan néppel, hogy azok a kolera-biztosok, a kiket a kormány a közegészségügyi viszonyok megvizsgálására akar kiküldeni, azért jönnek a községükbe, hogy a kutakat megmérgezzék. Így aztán elerik elzujlatk a magyarok. A derek oláh nép férfiai mind elpusztul, a gyerekeket pedig magyaroknak fogják nevelni. A felbujtogatott oláhság kaszával és doronggal fegyverkezve lesi azóta a kolera-biztosokat, nemcsak hogy feltétlen eladnak a mérgezési históriának, hanem babonas fejükben még azokélfekvő gondolat se villant meg, hogy hát hiszen ha az apák elpusztulnak, a méregtől, a gyerekek se maradnak meg, a kik csak a abból a kutból isznak, mint apáik.

*** Az elögedettség.** Ki van inkább megledve: az-é, akinek van egy millió, vagy az, akinek két lánya van? Mindenesetre az, akinek két lánya van, mert annak már van elég.

*** Műkedvelői előadás.** Turkevén az akadémiai és felsőbb tanuló ifjúság, mely most otthon élvezi a boldog szünidőt, f. hó 6-án az ev. ref. templomban fölláttandó új orgona alapjára, táncmulatsággal egybekötött műkedvelői előadást rendez. Szüire kerülnek »Az egyetlen leány« és »Sziget a szárazon« című vígjátékok.

*** A villám szeszélyei.** Hodasz szatmármegyéi községből írják: Reichmann Ignác a napokban tizenkét aratójával künn végezte a tagjában az aratási munkát, mikor hirtelen nagy zapor tört ki, úgy, hogy a munkások Reichmannal együtt a buzakereszt alá menekültek és ott leültek. — Reichmann a ki Szováthy György arató és Lucsik Teréz marokszedő leány közt ült, egyszerre felállott és a körülbelül kétszáz lépésnyire lévő kocsijához szaladt; alig volt azonban száz lépésnyire nagyot villamolt és dörgött, mire a munkások, kivéve Szováthyt és a lányt, telugráltak. Az utóbbi kettő őrve maradt, mintha aludtak volna, amin a munkások még csodálkoztak. — Csak akkor azonban, mikor unszolásukra sem állottak talpra, vették észre, hogy Szováthy kalapja és a leány kendője felül szét van rongyolódva; egyébb részükön semmi nyoma sem volt annak, hogy a villám sújtotta őket. — Szováthy holtan maradt ott, míg a leány csak megbénuult s talán életben maradt.

*** A vadász társulat** által július 30-án tartott választmányi ülésen többek közt az is elhatározottat, hogy a választmány figyelmezteti a társulat tagjait, hogy a nagy erdőn november 1-ig a nemes várossal kötött szerződés értelmében sem foglyot, sem nyulat nem szabad löni, általában pedig hármszáz lövöldözni nem szabad. — A választmány.

*** Helyreigazítás.** Lapunk tegnapi számában megrovásként említettük föl, hogy polgármestert helyettesítő főjegyző ur megkeledeztett arról hogy a városházára fölvonassa a nemzeti zászlót. Hát midőn mi e megóvó sorokat írtuk, akkor még tényleg nem volt fölvonva a lobogó. Tartozunk azonban az igazságnak azon kijelentéssel, hogy később, a delután órákban, ott lengett már a zászló a városháza árboacán. Korábban is ki lehetett volna azt tűzni!

*** Ismét egy új dusan** és a világhárossok mintájára berendezett üzlettel gazdagított főterünk, mely Heiman és Halma gyűjlesztés alatt megkezdte működését. Ezen czegnek lapunk 4-ik oldalán felvett hirdetésere felhívjuk az olvasók pártoló figyelmet.

*** Öngyilkosság a városházán.** Tegnap este felé 7—8 óra közt a városházán Sárny Zsigmond m. kir. fogházfelügyelő szolgálataiban levő Tóth Piroksa nevű cseledeleány öngyilkosságot követett el. Bement a magán-lakáshoz tartozó faskamarába s ott egy forgó pisztolylyal halántékán lötte magát úgy, hogy a lövés pillanatában rögtön meghalt. Az öngyilkos leány állítólag szerelmi bánatában követte el tetteit. Egy levelet hagyott hátra, melyet gazdájának címzett. A levél tartalma a következő: »Édes tekintetes ur! Nagyon kérem, tessenek megbocsájtani, hogy ezt tettem, de kénytelen vol-

tam vele, mert ma kérem a tek. ur szüleit tudassanak asszonyunk írásában hátra hentes tettere, csakból sejhethő. A vizsgálat. A leány szállították.

Ünneprón emelő hazafias úrky Gyula vásott ször büntetett ször. Ez is olyan urvága tette minden tal Dézsi Lajos fiafi, hogy annak egész arcát. Az a jobb szeme alatt gött, hogy szemé tette. A kis fiut zelés alá.

*** Lopott d** tuk, hogy a napot tacs szelencéjét csal együtt ellopil leg megjédt a roltan úgy sem tud vitte a gyulaos közél eső kukoricrá a napokban az

*** A bejel** rendeltől ezután jesszi a rendőrség an tartózkodó, de bíró egének névség közbenjártavak nek, vagy város

*** A tüzolt** 8 óra után a czeg jeli gyakorlatot tá Kathol. P-Ladányban, me ügyminiszter a Milyen szép lesz nek a mintájára mohamedan stb. kulni! A kath. k terelte a dolgot, h lizó-társaságok is bírní s a ki kilen got pétérfillérekül

Hős

Ünnepet ült nagy, kegyeltes sága. Ezek meg e ros alatt levő honbadás, egyenlőség a debreczeni csatá lékkövet hábrall.

Tegnap déli nagy csapatokból, városunk közönség főiskola itthon ma kult rendezéség tar a rendet. A város jelent a város közt mely küldöttség Z nos tanácsnokok állott. Megjelentek volt testületek: egyenruhás honvédezi tétett zászló a függetlenségi kö a pincesz egylet, zászlóik alatt. Ott egylet, a városi perczok megindott impozáns m karral, mely a te játszott.

Kévs hja v temetőhoz kiért a czára, mint a lavir nyári idő is igen közönségre.

Óda kinn a tól jobbra levő nag feldiszítve várt az honvédek két koskőre, majd a váro domb emelvényén, Szünni nem akará d a J. Pál III. é. j leg alkalmi, tegna beszédét, melynek jenzésben tört ki. Ezután a dalarda hantok« című S z i l á g y i I m r nagy hatással J a g e b b i s a u g 2. e b a n szinten köztöl a dalarda elenek mult, ez dalat, a visszavonulásra.

Folytonos elj meg a városba, el Kossuthot.

Az emlékkert a későn jövők szá foglalt helyet a da elő a »Győzelemrő

Üzletmegnyitási jelentés.

000000

Van szerencsénk a n. é. közönséget mély tisztelettel értesíteni, hogy helyben

F ő p i a c z, C z é g é l y - h á z

(Nagy Amália volt helyisége)

a jelenkor legfokozottabb igényeinek megfelelő, dusan felszerelt

női- és gyermek felöltők

ÁRUHÁZAT

nyitottunk, hol mindenkor

legujabb szabás szerint, divatos

és csakis a legjobb minőségű

szövetekből készült áruk

jutányosan kaphatók.

Hogy a n. é. közönség megrövidítéstől mentve legyen, minden
ruhadarab — alku kizárásával — csak

SZABOTT ÁRAKON

lesz eladva. — A n. é. közönség jóakaratu pártfogását kérve, főtörekvésünket odairányítjuk, hogy minden tekintetben teljes meglegedését és nagybecsü bizalmát részünkre állandóan biztosítsuk. Együttal bátrak vagyunk a mélyen tisztelt közönséget üzletünk megtekintésére meghívni.

Mély tisztelettel

(349.) 1—12.

HEIMAN ÉS HALMÁGYI.

Előzetes
helyben, vagy
Egész évre
Félévre
Negyedévre
Egy óra

Egyes szavak
A lap szellemi részét
emény a szerkesztőnek
barminté

Előzetes
Tölgyi K. Lajos költő
és a kiadóhivatalban
alatt

„Pártok

Ilyennel
nünket. Vala
nem tekint
képmutatás
fattyubajtás
ben, melynek
határozott
maga kétele
gyöződések
mozdítani
okunk vele,
mondhatjuk,
mindennel a
mint érintet
ban abban
gét, hogy b

Igazán
nem lehet
reczen törv
galmat ind
mellett. Ak
jából az ak
s akik a tö
a közszab
kivánják a
dással üdv
nyezését. S
üdvriadal
czeni Hirlap
szemre, én
gallatra, eg
fujni azok
des igaz b
eddig elér
kezdik ma
metlennek

A D.
maiban h
közli a »
m á n y p á
kek minde
eliteli a f
megindult
deményező
a leg b
e m l é k s
párti ujsá
gében, hoz

A „D.

Az augu

Vámo
kiszögellése
négy év el
az a külön
jutott a vil
áll, mint a k
bon épült s
ugy tekint
lamzó teng
vezett váro
regi. Nyári
dokon ma
korsókkal
piros pánt
kisirók és
vetik az or
akkoron. D
aug. 1-én,
adonyból j
regének ké
érkezett és
(a Nagy S
Debreczen
borba volt
ból! Olyan
szája járt,
halmokkal
Kanaán-sí
valaha ent
höst látni.
szem, meg
nyagyapák

*) An